

Thành Phố Hoa Đào

Đặng Đức Ý, K28

Đà Lạt ơi! Ta hẹn ngày trở lại
Thăm quanh co con dốc nhỏ bên hồ
Một đồi hoa vàng rực rỡ mùa Thu
Cánh chim vui bay trên hè phố nắng

*Những chiều sương vang hồi chuông trầm lắng
Đường Lâm Viên rất đỏ bóng Alfa
Hàng thông reo xanh ngắt áng mây qua
Tách cà phê ngọt ngào trong nỗi nhớ*

Đưa em về, ôi lòng anh rộng mở
Dưới cơn mưa lát phát nụ hoa đào
Nàng suối mơ dài tóc xõa chiêm bao
Con nai uống giồng sao trời lấp lánh

*Đỉnh quan du đêm hoàng lan sóng sánh
Rừng Á An rực rỡ áo tình nhân
Đèn Bích Câu hư ảo mộng thanh xuân
Cho ta ngủ giữa hồn thơm hoa cỏ*

Đã xa rồi trời cao nguyên lộng gió!
Có nhớ ta em môi đỏ, má hồng?
Âm vòng tay ôm ấp cả hư không
Khúc đàn hoa gieo một thời vương vấn

*Rời ngày mai có tàn theo hương phấn
Ngó tường vi, sương khói dáng em xinh
Riêng trong ta sống mãi một mối tình
Như mây ngủ ở lưng đèo êm ái*

Đà Lạt ơi! Ta hẹn ngày trở lại.

Tương Lai Nào Cho Việt Nam?

Nguyễn Quốc Đông, K. 13

Ngày 30-4-1975, Bắc quân Cộng Sản xâm lược hoàn thành việc cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam. Công trình xây dựng một chế độ tự do, dân chủ của quân, dân miền Nam suốt 20 năm (1955-1975) bỗng chốc bị cuốn theo chiều gió. Từ đó, Cộng Sản Việt Nam (CSVN) ra sức hủy diệt chế độ Việt Nam Cộng Hòa, với mục đích là thiết lập một chế độ mới cuồng tín, phi nhân, được che dấu dưới danh xưng mỹ miều “Xã Hội Chủ Nghĩa” để thay thế chế độ Cộng Hòa, đầy nhân bản, của miền Nam VN. CSVN có 73 năm tại miền Bắc, và 43 năm tại miền Nam để xây dựng chế độ này. Ngày nay, chúng ta đã có đủ thời gian để đánh giá chế độ do CS Bắc Việt cầm quyền ảnh hưởng đến VN ra sao, đồng thời phán đoán xem hậu quả tương lai VN đối với những người dân còn sống dưới sự cai trị của chế độ CSVN?

1-Nền giáo dục của Cộng Sản VN có mục đích gì?

Thời gian đầu, sau khi miền Nam VN bị CS Bắc Việt biến thành nô dịch, CSVN đẩy mạnh việc tuyên truyền cho chế độ CS, mục tiêu là xóa bỏ hoàn toàn nền giáo dục của miền Nam, vì nền giáo dục thời CS chỉ là “công cụ của chế độ”, có nhiệm vụ thi hành các chính sách, củng cố quyền lực cho ĐCSVN. Ngay từ nhỏ, các em học sinh tiểu học đã được học phải trung thành với Đảng, biến các em thành tay sai của CS cầm quyền. Ý niệm này đã đầu độc, tẩy não đối với trí óc non nớt của các em. Thật không may mắn, các em đã không được học thể nào yêu thương cha mẹ, anh em; kính yêu ông bà.

Nền giáo dục của CSVN lấy lý thuyết của Cộng Sản Nga

làm nền tảng, các nước cộng sản đều được xem là anh em một nhà, nên lý tưởng quốc gia trở nên mờ nhạt. Văn hóa dân tộc, ý thức về cội nguồn dân tộc chẳng là gì đối với người cộng sản, khi mục tiêu của họ là “một thế giới đại đồng”. Vì thế, sách giáo khoa cộng sản không dạy cho học sinh tấm gương của các vị anh hùng dân tộc trong hơn 4,000 năm giữ nước và dựng nước của người Việt, mà chỉ chú trọng đến những lịch sử được Cộng Sản Việt Nam ngụy tạo sau này. Gần đây, môn Sử và vài môn học khác không còn được ghi trong chương trình phổ thông trung học. Điều này cho thấy mục tiêu xấu xa của CSVN chỉ mục đích đào tạo lớp người ngu dốt, vong bản phục vụ cho bọn cầm quyền Cộng Sản VN.

2- Nền giáo dục của CSVN đào tạo ra loại người nào?

Sau 1975, hai miền Bắc, Nam VN thay vì được thống nhất; cả nước sẽ được sống trong thanh bình và hạnh phúc thì bọn Cộng Sản cầm quyền đã thực hiện chính sách nô dịch dân VN, sẵn sàng lệ thuộc Cộng Sản Tàu.

Nhìn vào các thành phố lớn, chúng ta thấy toàn là các nhà chọc trời ngất ngưỡng, các khách sạn 5 sao, các khu nghỉ mát sang trọng, các cuộc thi hoa hậu quốc tế, các trường học với tiêu chuẩn quốc tế, các đường cao tốc hiện đại... Đây chỉ là phần rất nhỏ của tảng băng hà nổi trên mặt biển mà mọi người thấy được; phần to lớn của tảng băng chìm sâu dưới lòng đại dương tối tăm thì chẳng ai nhìn thấy! Bởi vì những thay đổi ấy đều là tài sản của các công ty ngoại quốc với vốn của ngoại quốc. VN nếu có đóng góp, thì đó là đất đai được chiếm làm của riêng, đem bán cho lợi tức chớp bu của CS Hà Nội.

Qua những tin tức ghi nhận qua các phương tiện truyền thông, chúng ta biết rất nhiều tin tức tiêu cực về Việt Nam, nên phần nào hiểu được sự thật về những hình ảnh xã hội được CSVN tô hồng chuốt lức. Những hình ảnh xa hoa ấy chỉ tập trung ở các thành phố lớn. Đại đa số dân chúng, nhất là tại nông thôn vẫn phải chịu đựng đói nghèo, và bất công.

Một người dân, còn ở trong nước Việt Nam, đau đớn thú nhận, “Tôi và bạn, chúng ta là những kẻ đần độn ở một đất nước thất bại.” Người thi nhận xét “**Buồn cho tuổi trẻ hôm nay...MỘT DÂN TỘC VÔ PHÚC**”, “**MỘT DÂN TỘC BỊ ĐÀU ĐỘC TỪ NGỌN ĐẾN TẬN GỐC**”.

Biểu tình tuần hành yêu trợ quốc nội tại Little Saigon, California, Hoa Kỳ.

Họ có quá lời không khi nhận xét về chế độ do Cộng Sản VN cai trị, với việc lạm dụng rất nhiều tiền thuế của người dân?

Chúng ta thử nhìn vào các “thành tích” của CSVN trong mọi lãnh vực, để thấy Đảng CSVN đã lừa dối người dân Việt trong thời gian rất dài, tính đến nay đã hơn 80 năm.

Mọi lãnh vực như giáo dục, y tế, văn hóa, xã hội, kinh tế... đều đầy dẫy các chuyện tiêu cực, đều suy thoái, ảnh hưởng nặng nề đến đời sống vật chất và tinh thần của người dân.

Sau 1975, kinh tế tư bản của miền Nam bị đánh giá là “tư bản mại bản, bóc lột”, bị triệt tiêu lập tức, và thay thế bằng nền kinh tế dựa trên chế độ độc tài CS, được núp danh dưới danh từ “XHCN”. Rốt cuộc, cả nước xuống vực thẳm đói nghèo. Mười năm sau, 1986, CSVN buộc phải trở lại “kinh tế thị

trường” của chủ nghĩa tư bản, nhưng đó chỉ là một giải pháp kinh tế khép kín, chỉ để trục lợi riêng cho giai cấp cầm quyền. Kết quả, các xí nghiệp quốc doanh thua lỗ vẫn được duy trì, tiền đầu tư của ngoại quốc không giúp cải thiện đời sống người dân mà chỉ giúp cán bộ, đảng viên CS giàu sụ, thành các tư bản đỏ, có tiền xây dinh thự sang trọng tại địa phương, có tiền cho con du học tại nước ngoài, hay tậu nhà ở ngoại quốc. Chưa bao giờ nạn tham nhũng lại trầm trọng như dưới thời cộng sản. Thiên đường cộng sản là có thực đối với các lãnh đạo CS chớp bu; trong khi đại đa số thường dân vẫn sống trong cảnh đói nghèo, không đủ cơm ăn, áo mặc, không có tiền cho con đi học...

Nền y tế cũng đầy các tệ nạn, khiến người dân khốn khổ khi phải đến các bệnh viện. Nhìn hình ảnh người dân nằm la liệt trên các hành lang của bệnh viện chữa trị ung thư, chúng ta không khỏi đau lòng. Trong khi cán bộ, đảng viên được điều trị tại bệnh viện riêng với bác sĩ ngoại quốc, thậm chí được ra nước ngoài trị bệnh, thì người dân nghèo không đủ giường nằm trong các bệnh viện chật hẹp, trên giường có 2 bệnh nhân, dưới giường cũng có bệnh nhân nằm ngay trên sàn nhà. Các trường hợp giải phẫu lại được chia thành 2 loại: loại có phong bì (đút lót tiền cho bác sĩ và y tá), và loại không phong bì (không có tiền đút lót cho toán bác sĩ, y tá, nên nhiều bệnh nhân bị chết do không được điều trị bằng phương tiện tốt, thuốc tốt...). Gần đây, chúng ta còn nghe một tin chấn động trong ngành y tế của CS VN. Đó là bà bộ trưởng Y Tế còn cho sử dụng thuốc giả để điều trị cho bệnh nhân ung thư. Vậy mà bà bộ trưởng này hiện nay vẫn tại vị (Nguyễn Thị Kim Tiến). Đúng là chuyện chỉ có thể xảy ra trong thời cộng sản.

Nền giáo dục CS, cái nôi của chế độ mới, lại là nỗi thất vọng ê chề của những người dân có lương tri, và biết quan tâm đến tiền đồ của dân tộc. Nhận xét về nền giáo dục này, một nhà giáo trong nước thì cho rằng đó chỉ còn “một nền giáo dục chợ búa”! Có bạn trẻ thì phẫn nộ nhận xét:

- “Đây chỉ là nền giáo dục vuột đuôi và bung bỏ của hệ thống nhồi sọ đã sinh sản ra những thế hệ tuổi trẻ mang tính lệ thuộc theo bầy đàn để đáp ứng những nhu cầu mà guồng máy cầm quyền độc tài muốn thấy” (Nguyễn Thạch-Dân Làm Báo).

Cô giáo Trần Thị Lam, người viết bài thơ nổi tiếng “Đất Nước Minh Ngô Quá Phải Không Anh?” (Tháng 4, 2016), đặt ra nhiều thắc mắc, trong đó có 2 câu liên quan đến ngành giáo dục như sau:

- Việt Nam có 9,000 giáo sư, 24,000 tiến sĩ nhưng không có bất kỳ bằng sáng chế nào. Vậy những giáo sư, tiến sĩ đó, họ làm gì?

- Giáo dục Việt Nam cải cách không ngừng, vậy tại sao 63% sinh viên thất nghiệp khi ra trường?

Nạn tham nhũng đã thành “quốc nạn” của Việt Nam, nên ngành giáo dục cũng không ngoại lệ. Cán bộ giáo dục mua bán bằng giả để được tạc chức, lên chức; bộ trưởng giáo dục đương nhiệm mới đây đã bị một giáo sư tố cáo “đạo văn”. Thầy cô giáo bị tố cáo ép học trò học thêm. Thầy giáo ép nữ sinh đồi tình lấy điểm. Thầy giáo tiểu học xâm phạm tình dục học trò. Cô giáo nhà trẻ cho trẻ uống thuốc ngủ để khỏi phải trông. Cô giáo bị cán bộ Giáo Dục ép phải tiếp khách của ngành... Đầu năm 2018, có 2 sự việc trong ngành giáo dục CSVN khiến nhiều người rất bất bình. Chuyện thứ nhất xảy ra tại trường tiểu học Bình Chánh, Bến Lức, Long An. Một cô giáo tiểu học, do phạt học sinh quỳ gối, đã bị một nhóm phụ huynh đến tận lớp học (trong đó có một đảng viên CSVN) bắt phải quỳ gối 40 phút, trước mặt một số giáo viên trong trường. Chuyện thứ hai xảy ra tại trường trung học cơ sở Tân Thạch, Bến Tre. Một nam sinh tức giận vì thấy cô giáo phạt một bạn học trong lớp, đã chửi cô giáo, và nhảy vào bóp cổ cô giáo! Bạo lực học đường ngày càng tăng, học sinh dưới mái trường CS đã phạm tội khi tuổi đời còn rất nhỏ.

Khi ra nước ngoài, đa số có chức quyền hoặc được hưởng lợi từ chế độ CS, dù đi lao động, du học, du lịch, công tác... đã từng bị bắt về tội trộm cắp. Thật không còn gì đáng xấu hổ hơn! Các cô gái VN đi “du lịch” tại Singapore, Mã Lai... thì bị giữ lại điều tra ngay tại phi trường, vì bị nghi là gái mại dâm; một số người Việt tại Hoa Kỳ đang lo lắng chờ ngày bị trục xuất về nước vì nhập cảnh lậu; một số đồng người Việt tại Đức thì bị cảnh sát truy nã vì gia nhập các nhóm xã hội đen phạm tội trộm cướp, giết người, buôn ma túy... ; người Việt tại Úc và Anh thì phạm tội trồng cần sa... Toàn là những chuyện làm nhục quốc thể, khiến tổng giám mục Ngô Quang Kiệt, cách đây nhiều năm, phải tuyên bố,

- “Tôi thấy thật xấu hổ khi cầm sổ hộ chiếu của nhà nước Cộng Sản VN.”

Ở nước ngoài, những viên chức CSVN loại thường thì ăn cắp, ăn cướp; loại có địa vị cao như viên chức ngoại giao thì buôn lậu (sừng tê giác cách đây nhiều năm, hay vi cá mập mới đây). Trong nước ngày nay, người dân nhậu bia nhiều, đọc sách ít, ham mê các trò giải trí rẻ tiền. Thanh niên cả nam lẫn nữ lao vào nếp sống hưởng thụ vật chất, như tham dự hội uống bia, cầu hôn thần tượng ca nhạc hay phim ảnh Đại Hàn, chờ chực để được vào công viên bơi lội miễn phí. Mới đây có người còn cời quần áo chạy ngoài đường để ăn mừng đội bóng Việt Nam U 23 được vào chung kết giải bóng đá khu vực châu Á!! Tại miền Nam VN trước 1975, chưa bao giờ có cảnh thanh thiên, thiếu nữ phát điên vì bóng đá, khỏa thân chạy ngoài đường như vậy. Đây chẳng qua là sản phẩm của nền giáo dục CS băng hoại, được núp danh dưới danh xưng “XHCN mỹ miều”, hay sao? Làm gì còn “đế quốc Mỹ”, hay “Ngụy” tại Việt Nam để mà đổ thừa!

Người dân VN phần lớn đang sống trong nước, bị CS kìm kẹp và mị dân, chỉ quan tâm đến những vấn đề của cá nhân, của gia đình mình; nhưng rất thờ ơ, lãnh đạm đối với các vấn đề của xã hội, của đất nước, của dân tộc. Họ không biết họ

đang đối diện với những hiểm họa cận kề. Người dân Việt gặp hiểm họa diệt chủng do Tàu cộng gây ra (thực phẩm bản, môi trường bản, văn hóa, chữ viết đang bị tiêu diệt dần...) mà vẫn sống vui, như không có chuyện gì quan trọng xảy ra. Cuối năm 2017, người dân Việt trong và ngoài nước phẫn nộ vì đề nghị “cải cách” tiếng Việt của tên Hán gian Bùi Hiền. Theo đề nghị này, thứ tiếng Việt đẹp đẽ mà chúng ta có được do công khó của các học giả Việt Nam lẫn ngoại quốc cả trăm năm nay, sẽ được viết và đọc giống như tiếng Tàu. Phải chăng đây là kế hoạch xóa chữ Việt, chuẩn bị cho việc sáp nhập Việt Nam vào lãnh thổ Tàu theo thỏa hiệp Thành Đô ký năm 1989?

Bài thơ sau đây của tác giả Khalil Gibran (1883-1931) không biết ra đời trong hoàn cảnh nào, nhưng giống như một lời tiên tri về nước Việt Nam thời xhcn hiện nay:

Một Đất Nước Đáng Thương.

*“Đáng thương một đất nước
đầy mê tín dị đoan
nhưng không có tôn giáo*

*Đáng thương một đất nước
mặc áo mình không dệt
không trồng được lúa ăn
uống rượu nho không cất*

*Đáng thương một đất nước
gọi cơn đò anh hùng
tán dương lũ xâm lăng*

*Đáng thương một đất nước
khinh cuồng vọng trong mơ
thức giấc thì phủ phục*

*Đáng thương một đất nước
đã không dám phản kháng
chỉ than lúc đưa tang*

*cao lời trong đố nát
phẫn khí đầu dưới gươm*

*Đáng thương một đất nước
lãnh tụ gian như cáo
triết gia tung hứng lời
làm nghệ thuật theo đuôi*

*Đáng thương một đất nước
tung hô lãnh chúa này
nguyên rủa hấn rời ngại
lại tung hô đũa khác*

*Đáng thương một đất nước
trí giả mê muội dân
hiền tài thì chưa sinh*

*Đáng thương một đất nước
bị chia năm xẻ bảy
mỗi vùng một sứ quân”*

3- Giải pháp nào cho Nước Việt trong hoàn cảnh tối tăm

như hiện nay?

Người Việt Nam yêu nước không khỏi đau buồn cho tương lai của đất nước và dân tộc Việt. Chúng ta phải làm gì? Có người cho ý kiến như sau,

“Bạn có thể trồng lại một cánh rừng, tẩy sạch một dòng sông ô nhiễm, hiện đại hóa một ngôi làng, canh tân kỹ thuật để bắt kịp bước tiến của nhân loại... Tuy nhiên, bạn sẽ mất bao nhiêu thời gian để *dựng lại con người*. Với đà suy thoái văn hóa đến tận cùng như hiện nay, chắc chắn chúng ta phải mất ít nhất 100 năm, để khôi phục lại những giá trị nhân bản cốt lõi và căn bản nhất. Đúng, chúng ta cần ít nhất 100 năm, với một ý chí nhất định; còn không thì sẽ chẳng bao giờ đạt được mục đích, khi mà văn hóa không những không được bồi đắp, mà còn bị tẩy xóa hàng ngày”.

Việc này có thể thực hiện được, nhưng nếu nước Việt Nam bị giao cho Tàu khởi sự vào năm 2020, thì con dân nước Việt còn có cơ hội tẩy rửa vũng bùn CS hay lại sẽ đắm chìm trong một thời kỳ Bắc thuộc mới không biết kéo dài bao lâu?

Vài năm nay, một số bạn trẻ, cả trong nước lẫn hải ngoại đã kiên trì với việc “khai dân trí”, giúp người dân trong nước từ từ thoát khỏi cái “bẫy định hướng” của Đảng CSVN, thoát khỏi tình trạng mộng muội ngày càng trầm trọng do chính sách ngu dân, và bản cùng hóa của nhà cầm quyền CS.

Để từng bước giúp người dân Việt được giải độc, bản thân mỗi người dân Việt Nam có trách nhiệm phải học hỏi để trang bị cho mình kiến thức cần thiết, tự khai trí cho mình trước, sau đó giải thích cho những người khác, gần là những người trong gia đình, rồi đến những người trong xóm, trong trường học, trong chỗ làm, trong hội đoàn, trong cộng đồng... Một người giúp cho vài người, rồi từ đó số đông hơn sẽ được “giải độc” để trở thành những con người “tự tế”, cứ thế xã hội sẽ lành

manh hơn. Dân trí được khai sáng, dân khí sẽ mạnh lên, và các chiêu bài lừa bịp dân của Đảng CS sẽ không còn tác dụng nữa. Ngày nay, nhờ các phương tiện truyền thông hiện đại, nên mặt nạ của Đảng CS đã rơi xuống; nhiều người đã biết mình bị Đảng CS lừa, nhận thức được,

“Thời đại họ đang sống toàn là láo cả” (bài viết của bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc ở Việt Nam).

Tuy nhiên đa số vì phải vật lộn với đời sống khó khăn, ý chí họ đã bị hao mòn, chúng ta cần thời gian lâu hơn, để giúp đất nước tẩy rửa nọc độc CS đã ngấm vào trí não người dân, cả trí thức lẫn thường dân, rất nhiều năm nay.

Kết luận:

Nước Việt Nam hiện nay lâm vào tình trạng thật tối tăm, và không thể có một tương lai sáng sủa với người dân còn đang sống trong nước. CSVN đã phá hủy chế độ tốt đẹp của miền Nam Việt Nam, dựng lên một chế độ mới tệ hại về đủ mọi phương diện. Nhiệm vụ của người Việt trong nước cũng như tại hải ngoại là đồng tâm, hiệp lực giải thể chế độ cộng sản, thiết lập một cơ chế mới, từng bước xây dựng lại một nền giáo dục nhân bản, một nền dân chủ pháp trị. Như vậy người dân Việt Nam mới có khả năng bảo vệ đất nước, và bảo vệ nền văn hóa dân tộc. /.

14-3-2018

GIỜ THỨ 25

Nguyễn Văn Nam, K20

Cuối năm 1974, Bộ TTM/ QLVNCH quyết định, giải tán 3 Tiểu Đoàn 7, 9, 11 Quân Cảnh để sát nhập vào binh chủng Biệt Động Quân, thành lập Liên Đoàn 8 BĐQ Tổng Trừ Bị, đặt thuộc quyền điều động trực tiếp của Bộ TTM. Tại Trung Tâm Huấn Luyện Biệt Động Quân Dục Mỹ, Liên Đoàn 8 BĐQ được thành lập, do Đại Tá Vũ Phi Hùng chỉ huy (Đ/T Hùng được điều động từ LD4 BĐQ sang), với 3 tiểu đoàn: Tiểu Đoàn 84 (Th/T Nguyễn Văn Nam - K20), Tiểu Đoàn 86 (Th/T Trần Tiến San - K19), Tiểu Đoàn 87 (Th/T Nguyễn Hữu Mạnh - K20), Đại Đội 8 Trinh Sát (Tr/U Đỗ Văn Điền - K25). Chưa kịp trang bị đầy đủ và huấn luyện bổ túc, các đơn vị đã được Bộ TTM điều động về bảo vệ Thủ Đô Saigon cho dân chúng ăn Tết.

Biệt Khu Thủ Đô được chia làm 3 khu vực phòng thủ: khu vực A từ QL13 đến QL1 do Lữ Đoàn 4 ND (Tr/T Lê Minh

Ngọc - K16) đảm trách. Khu vực B từ QL1 đến QL4 và khu vực C gồm lãnh thổ Quận Nhà Bè, tiếp giáp Quận Cần Giuộc và Đặc Khu Rừng Sát. Liên Đoàn 8 BĐQ được tăng cường 5 trong 15 Đại Đội Thám Kịch BĐQ đang thụ huấn bổ túc tại Dục Mỹ. TĐ84 BĐQ được tăng cường 2 đại đội Thám Kịch phụ trách khu vực C, trong khi LĐ8 BĐQ (-TĐ84) cùng các đại đội Thám Kịch còn lại chịu trách nhiệm khu vực B.

Biệt Khu Thủ Đô hoàn toàn yên tĩnh trong dịp Tết Nguyên Đán. Sau Tết, khu vực C được giao lại cho Tiểu Khu Gia Định, nên LĐ8 BĐQ hoàn trả các đại đội Thám Kịch về đơn vị gốc và chịu trách nhiệm khu vực B. Bộ chỉ huy Liên Đoàn đóng tại căn cứ Thái Văn Minh (Bà Hom) cùng với TĐ86 BĐQ, trong khi TĐ87 tại Cầu Xáng và TĐ84 tại Vĩnh Lộc. Sau đó ít lâu, Liên Đoàn 9 BĐQ được thành lập (Tr/T Nguyễn Văn Điệp - K17) được phối trí giữa LĐ4 Dù và LĐ8 BĐQ. Giữa tháng 4/75, LĐ4 Dù và LĐ8 BĐQ thường mở các cuộc hành quân phối hợp vào mật khu Lý Văn Mạnh và đã phát giác sự hiện diện của các đơn vị chánh quy Bắc Việt đang ém quân lẫn trốn tại đây.

Trước tình hình chiến sự ngày càng xấu đi, BCH/ LĐ8 BĐQ triệu tập một buổi họp và đã vạch ra một kế hoạch đặc biệt “Bravo“ để kịp thời ứng phó, khi tình hình nguy ngập xảy ra. Các đơn vị tự túc rút về giáo xứ Tân Phú của Linh Mục Đinh xuân Hải, tái phối trí theo kế hoạch vạch sẵn của Liên Đoàn để tiếp tục chiến đấu.

Vào những tuần lễ sau cùng của tháng 4-1975, trước tình hình được đánh giá là nguy ngập, Sư Đoàn 106 BĐQ (Tu Lệnh Sư Đoàn - Đ/T Nguyễn Văn Lộc, Tu Lệnh Phó - Đ/T Cao Văn Ủy, Tham Mưu Trưởng - Đ/T Vũ Phi Hùng) được thành lập để ứng phó kịp thời, bao gồm các Liên Đoàn 7, 8, 9 BĐQ. Bộ chỉ huy sư đoàn đóng tại trường đua Phú Thọ. Sau đó, Tr/T Chung Thanh Tòng từ QĐ1 về, thay Đại Tá Hùng, giữ chức vụ LĐT/ LĐ8 BĐQ.

Đến ngày 27/4, Cộng Quân bắt đầu tấn công khắp các vị trí. Hai Tiểu Đoàn 84 và 87 không phút nào rảnh tay. Các đơn vị phải tự lực chiến đấu vì hỏa lực yểm trợ hầu như không còn. Ban ngày, hai TĐ84 và 87 còn dám điều động các đại đội yểm trợ bao bọc cho nhau, đêm đến thì hầu như hồn ai nấy giữ. Sau 3 ngày cố gắng chống chọi trong tình hình quá yếu thế, tối ngày 29/4, tiểu đoàn của tôi đã co lại với nhau không quá 1km. Tôi cho lệnh các binh sĩ để nguyên quần áo trận không ai được cởi giày, túc trực bên máy truyền tin theo dõi tin tức. Tiếng nói nghe oang oang từ các đơn vị trưởng bạn đang từ giã nhau để “tẩu vi thượng sách” tình cờ lại lọt vào hệ thống truyền tin của Liên đoàn. Tôi phát súng chộp lấy ống liên hợp. Chưa kịp nói gì thì tôi đã nghe tiếng văng tục chưởi bới không tiếc lời của Tr/T Trịnh Thanh Xuân, LDP/ LĐ8, nhưng bọn họ vẫn làm ngơ tiếp tục nói.

Một lúc sau cuộc “chia tay” chấm dứt. Tôi liền liên lạc với anh Xuân và nói chắc đã đến lúc mình phải bàn kế hoạch Bravo với Chef Tòng rồi. Xuân trả lời tôi liền,

- Tao đã bàn với ông nhiều lần rồi, nhưng ông còn do dự chưa dám quyết định. Với tình hình này thì không thể ngồi chờ được nữa.

Đến tờ mờ sáng, VC đã bắt đầu tấn công. Vừa điều động các đại đội, tôi vừa xoay qua tần số BTL/ SĐ để liên lạc trực tiếp với Đại Tá Hùng, nhưng không ai lên tiếng trả lời. Vượt luôn hệ thống quân giai, tôi liên lạc thẳng về TTHQ/ BCH/ BĐQ và gặp Tr/T Sáu, Trưởng Phòng 2, đang túc trực tại đây. Tôi nhờ ông báo cáo lại T/Tg CHT tình hình khẩn cấp và xin quyết định của CHT.

VC đã xử dụng chiến xa tấn công ào ạt TĐ84 BĐQ. Tôi chỉ còn kịp cho lệnh rút về xa lộ Đại Hàn, rồi lao ra khỏi vị trí đóng quân. Tr/U Quan, Ban 3, lao tiếp theo nhưng anh đã lãnh nguyên băng đạn của địch vào cổ trong giờ thứ 25. T54 địch đã tràn ngập vị trí. Thoát ra được tới xa lộ Đại Hàn, sau

khi kiểm điểm lại tôi mới biết TĐ chỉ còn 2 đại đội. Tôi đã mất liên lạc hoàn toàn với 2 đại đội kia. Tr/U Tâm, ĐĐT, bị thương cánh tay trái được anh em băng tạm bằng băng cá nhân để cầm máu. Hoàn toàn không còn liên lạc được với LĐ, tôi thừa hiểu giờ này chắc LĐ cũng không khá gì hơn tôi. Tôi cố gắng để đưa quân về Tân Phú theo kế hoạch Bravo, nhưng VC đã dàn dày đặc phía bên kia đường, trong các nghĩa địa. Chưa biết phải xoay trở sao đây thì nghe tiếng của thằng bạn cùng khóa TĐT/ TĐ87,

- Hoàng Sa, đây Mạnh Vũ.

- Mạnh Vũ, đây Hoàng Sa. Tao đã bị đánh bật khỏi vị trí rồi, đang bố trí tạm dọc theo xa lộ Đại Hàn. Còn “gia đình” mày như thế nào rồi? Bây giờ mày đang ở đâu?

- Tao đã bung từ sáng rồi, về đến liên đoàn với chef Tông. Cùng với BCH nhẹ của anh Xuân mở đường về Tân Phú, nhưng tao đang bị kẹt ở đây. Chúng nó dàn quân dày đặc, nên tao không qua được bên kia xa lộ. BCH/LĐ và TĐ86 BĐQ cũng đã rút rồi. Bây giờ mày tính thế nào?

- Tao sẽ mở đường đi xuống, mày cố gắng mở lên. Bắt tay nhau được rồi mình hợp lại mở đường về Tân Phú.

- OK cố gắng lên nha. Tao bắt đầu đây.

Gần một tiếng đồng hồ sau chúng tôi mới bắt tay được với nhau, và mở được vòng vây. VC ra sức khép lại, khiến chúng tôi phải buộc lòng phải dừng lại phòng thủ để mặc cho làn sóng dân chúng, quân bạn ủa nhau chạy về Saigon kéo theo binh sĩ của chúng tôi. Nhiều lần chúng tôi định đứng lên để rút theo, nhưng VC lại tràn lên khép lại buộc chúng tôi phải nằm lại chịu.

Cuối cùng chỉ còn lại hơn 25 anh em, hết đạn đành thúc thủ. Tôi sờ vào túi áo móc vội khẩu Rouleau 5 viên. Mạnh, ngồi kế bên, chộp tay tôi nói khẽ, “Đừng Nam”. Trong khi tôi lặng lẽ vùi khẩu Rouleau xuống cát, bọn VC ào lên la lối om sòm

buộc chúng tôi đưa tay lên khỏi đầu và bỏ súng xuống đất. Chúng nhanh nhẹn tước vũ khí, dẫn chúng tôi về BCH đóng tại Bà Hom trong nhà dân chúng. Một tên xung là chính trị viên trung đoàn bắt đầu lấy khẩu cung và lý lịch, vừa căn nhắc chúng tôi quá ngoan cố,

- Chỉ có cánh quân của các anh là chống cự đến cùng, buộc

chúng tôi phải điều động xe tăng đến tấn công mới chịu bỏ vị trí.

Hắn vừa ghi lý lịch vừa hỏi tôi:

- Anh có tham dự trận Long Khánh không?

- Tôi giữ vòng đai Saigon, không có mặt ở Long Khánh.

- Anh chỉ huy đơn vị đóng ở Vĩnh Lộc?

- Đúng.

- Anh có bắn cháy chiến xa nào của chúng tôi không?

- Chưa.

- Anh đọc lại xem có đúng như vậy không rồi ký tên vào.

Tôi đọc xong và chỉ cho hắn hai chữ hàng binh,

- Tôi là tù binh. Tôi không đầu hàng.

- Giờ này mà còn tù binh gì nữa. Anh không nghe Dương Văn Minh đầu hàng vô điều kiện và ra lệnh cho mấy anh buông súng không được chống cự à.

- Tôi nghe lệnh trực tiếp của Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn, không liên lạc với Dương Văn Minh.

- Anh không nghe đài à?

- Tôi không mang theo radio trong lúc hành quân, chỉ có máy truyền tin để liên lạc trực tiếp với sư đoàn thôi. Chưa có lệnh của sư đoàn, tôi không tự ý quyết định được. Anh cũng vậy thôi.

Hắn mở radio và đẩy về phía tôi,

- Nghe đi! Chính tiếng Tổng Thống các anh ra lệnh đấy.

Hắn ghi thêm và nói với tôi,

- Vậy thì tù hàng binh vậy nhá.

Tôi cam phận ký tên vào và tự nhủ thế là chấm dứt đời binh nghiệp. Sau khi lập xong thủ tục khai báo lý lịch, tên chính trị viên tuyên bố rằng chúng tạm giữ 3 anh sĩ quan cấp tá, còn các anh khác “thả cho về đoàn tụ với gia đình”. Ba anh em Xuân, Mạnh, và tôi bị chúng giữ lại tại BCH đóng tại nhà dân.

Một lát sau, chúng tôi được bà bác chủ nhà dọn cho một bữa cơm với canh rau và bảo chúng tôi ráng ăn cho đỡ đói. Một lát sau, bà lại đem cho chúng tôi mỗi người một bộ đồ cũ và nói nhỏ,

- Thôi đừng buồn, bây giờ không còn gì nữa rồi. Chịu khó thay đồ, đi cho tiện.

Chúng tôi nhìn nhau rồi làm theo lời bà. Ai cũng im lặng trầm ngâm theo đuổi ý nghĩ riêng mình. Từng chập bọn du kích địa phương kéo đến đòi giao chúng tôi cho chúng đem xử bắn, nhưng bọn chính quy không chịu và khéo léo mời chúng đi. Đến khoảng 10.00 giờ đêm, bọn chúng gọi chúng tôi chuẩn bị “hành quân” (di chuyển). Tôi nói nhỏ vào tai Mạnh

và Xuân,

- Có gì thì xả lảng nha.

Chúng tôi ngằm hiểu ý nhau. Đi trong đêm tối qua làng mạc, chúng đưa chúng tôi đến trường tiểu học Bà Hom và nhốt chúng tôi vào một phòng học rồi khóa cửa lại. Chúng tôi lại thì thầm với nhau,

- Nếu chúng nó xé lẻ từng đứa thì nhất định không chịu nha.

Qua một đêm hầu như thức trắng, mặt trời bắt đầu lên cao chúng tôi thấy an tâm hơn đôi chút. Gần 10.00 giờ sáng, tôi nhìn ra ngoài thì thấy chúng dẫn bà xã tôi tới, trong bộ đồ đen và chiếc nón lá trên đầu. Vừa thấy tôi, vợ tôi đã khóc nghẹn ngào. Tôi vội đến bên song cửa sổ, kẻ trong người bên ngoài. Chỉ mới cách nhau có một đêm mà đã đổi đời. Tôi cầm tay vợ an ủi và trấn an vài lời, rồi nhờ vợ ra đằng trước đường mua cho mấy ổ bánh mì thịt và vài chai nước ngọt. Một lát sau vợ tôi mang đủ các thứ vào và đưa cho tôi một bộ quần áo bảo tôi thay vào cho đỡ thê thảm. Bọn VC đã hỏi thúc, nên chúng tôi chỉ kịp nhấn nhủ nhau vài lời rồi chia tay. Tôi nói với theo,

- Nhớ báo cho vợ Mạnh và Xuân biết tin.

Đến khoảng 4.00 giờ chiều cùng ngày, chúng giải giao chúng tôi về Quận Bình Chánh. Chúng tôi chính thức trở thành những người tù binh vào giờ thứ 25, những người tù binh đặc biệt nhất trong lịch sử nhân loại: “tù cải tạo” của bọn Cộng Sản Việt Nam, một tập đoàn man rợ của thế kỷ. Chúng tôi đã thi hành một bản án không tìm thấy trong Công Pháp Quốc Tế.

Sau 13 năm ra khỏi nhà tù, tôi đã gặp lại vợ con, sau 15 năm xa cách. Năm 1998, Xuân, Mạnh, và tôi đã gặp lại nhau tại thủ đô của người Việt tị nạn như một giấc mơ, một phép nhiệm màu mà Thượng Đế đã ban cho chúng tôi. /.

Đầu bài: BĐQ ở một nơi tại Saigon vào sáng 30-4-1975.

Nói Với Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu

Trần Cẩm Tường, K19

Các em, cháu TTNDH thân mến,

Các ông, cha, chú, bác của các em, cháu đã vinh hạnh chọn con đường binh nghiệp để phục vụ Tổ Quốc Việt Nam.

Con đường phục vụ cho lý tưởng này nhiều gian truân, khó khăn, đầy mồ hôi, máu xương, nhằm mục đích xây đắp cho Quốc Gia Dân Tộc. Những người thân, phụ huynh của các cháu vào tuổi đời như các cháu, đã hăng hái lên đường ra chiến trận, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng...

Đời binh nghiệp không bao giờ suông sẻ: ngã gục ngoài chiến trường, vấp ngã trên đường đời, thắng thua lẽ thường tình, xã hội đối xử có khi bất công, phân biệt cho những người về từ mặt trận...

Mất Miền Nam VNCH, người đi trước chưa hoàn thành nhiệm vụ giữ nước nhà, bảo vệ Độc Lập Tự Do, phải bỏ nước ra đi trong sức cùng lực cạn, những mong ngày về đánh đuổi giặc thù Cộng Sản. Tuổi già ngày thêm bệnh tật, chí lớn chưa thành, nhưng nhiều CSVSQ/ TVBQGVN đã già lão, nằm xuống. ..

Vì thế, ý chí người đi trước muốn con cháu gìn giữ, tiếp nối việc khó của cha, ông, chú, bác còn dang dở.

Các em, cháu là hậu duệ mang tinh thần Đa Hiệu, truyền thống phục vụ, tiếp nối con đường tiền nhân đã đi nhưng chưa đến.

Hãy tự dẫn dắt nhau lên đường mang sứ mạng cứu quốc gia, thoát khỏi ách cộng sản, đem lại Độc Lập Tự Do cho Việt Nam, không để lệ thuộc ngoại bang; phục vụ Dân Tộc Việt Nam, như các bậc tiền nhân đã vì Dân Tộc mà quên mình. Một may mắn và vinh hạnh cho tập thể Võ Bị VNCH có truyền nhân là Đoàn TTNDH, trưởng thành trong tri thức và có tâm huyết để nối gót cha ông.

Các em, cháu, lớn lên trong những đất nước tự do dân chủ, được đào tạo trong xã hội văn minh tôn trọng quyền căn bản của con người, tinh thần phục vụ cao với tâm lòng còn nhớ đến cội nguồn dân tộc Việt Nam.

Bản lĩnh và thủ đoạn là vũ khí của chính trị. Bản lĩnh, thủ đoạn nhằm thu phục nhân tâm, chinh phục đối tượng, dẫn dắt người khác theo mình cho mục đích làm lợi cho riêng mình, cho nhóm. Giữa bản lĩnh của người anh hùng chính nhân quân tử cho cái thiện, chính danh vì ích lợi chung cho dân tộc, khác hẳn với kẻ ác dùng thủ thuật giật trên tay người khác, cho tham vọng cá nhân, hay tập đoàn thiếu sót.

Tinh thần Đa Hiệu ngày nay thực tế hơn ý nghĩ những người cầm súng, vì trước đây họ thiên về chỉ huy hơn là lãnh đạo. Căn bản giáo dục khoa học kỹ thuật, tính nhân bản của xã hội tiên bộ được trang bị theo đà văn minh phát triển, rộng tầm nhìn kiến thức đã hun đúc thanh thiếu niên thành người thực dụng, một con người mới trong thế giới mới.

Khách quan mà nói, năng lực và trình độ người trẻ ngày nay hơn hẳn cha, ông trước kia trong khuôn khổ của đời binh nghiệp. Vì vậy, thật có ý nghĩa khi tin cậy vào lớp truyền nhân kế nghiệp truyền thống, vì lớp hậu duệ kế thừa sẵn sàng thay thế một nhóm người đang lão hoá, thiếu cập nhật theo thời đại.

Tổ chức xã hội luôn thay đổi để thích ứng với thời đại phát triển. Chúng ta không nên vội đánh giá những va chạm hay bế nát nhất thời của một vài tổ chức đoàn thể mà nhụt chí bi quan. Trái lại, nên coi đây là một cơ hội học hỏi dân chủ, thách thức

tài năng bản lĩnh chính trị của người dẫn dắt và người đi theo.

Bài học lịch sử cận đại của người Việt Quốc Gia cho thấy người lãnh đạo và người đi theo đều có trách nhiệm phần mình. Gây đại cuộc thành công hay đổ vỡ, vinh quang hay ô nhục, lỡ để thua trận là lỗi chung, không đổ thừa đổ lỗi cho người khác được.

TT Ngô Đình Diệm, TT Nguyễn Văn Thiệu đều là những vị lãnh đạo tài ba, có công thành lập thể chế VNCH non trẻ. Ngoài áp lực của bàn cờ thế giới và chính phủ Mỹ đương thời, bị hạn chế vì bản lĩnh giới hạn của cá nhân, bị chỉ trích chống đối trong vai trò lãnh đạo, không cô lập được những thành phần phá hoại phản chiến, hai vị lãnh đạo này đã làm mất đi cơ hội bảo vệ đất nước VN. Nhưng dân chúng miền Nam, điển hình những kẻ thân cộng, kẻ nói giáo cho giặc, những người vô trách nhiệm im lặng lẩn trốn trước kẻ thù cũng đáng nguyên rủa chung.

Tập thể VBQGVN cũng có cơ nguy đi vào lối mòn của chiếc xe cũ bị đổ, nếu chúng ta không chịu học lại bài học cũ. Bài học cũ đã làm chúng ta bối rối, tự hạ thấp mình; nếu biết phản đòn đánh trả sẽ tự cứu mình, vươn cao thế đứng mới vững vàng, trong tình hình mới nhiệm vụ mới.

Thời gian gần đến ngày ĐHVBN XXI, hy vọng các em, cháu TTNDH sẽ tham dự như người đã trưởng thành, thừa năng lực và đủ tài năng, nhận lãnh lá cờ truyền thống chính danh, chính thức do cha, anh trao lại.

Để tiếp tục đi theo con đường yêu nước Việt Nam như cha ông mình trước kia, phục vụ tốt cho cộng đồng người Việt Nam trên quê hương thứ hai, chúng tôi thân chúc các em, cháu nhiều sức khỏe, thành đạt trong học tập, nhiều nghị lực bản lĩnh chính trị, ứng xử hữu hiệu trong mọi hoàn cảnh khó khăn để đạt được mục đích sau cùng làm xứng đáng thể hệ trẻ TTNDH.

Tiếng Đời Xưa

Lê Anh, K27

Ngày tháng khuất bên đời lặng lẽ
Mưa mùa bay giăng ám bên mơ
Hơi thở vẫn còn tình trong máu
Âm thầm như sóng vỗ vào bờ

*Biển nhớ cũ lòng riêng đây đó
Một con thuyền lướt sóng ra khơi
Đêm trăng có che màu nước bạc
Tiếng đời xưa réo gọi ai người*

Buồn che kín, nỗi buồn sương khói
“Ta làm gì cho hết nửa đời sau” (*)
Ngược xuôi thấy cơ đồ tan tác
Ngồi nhìn nhau mà ngẫm nghĩ đau

*Đếm mộng đi, có ngàn nỗi khó
Nẻo mộng về, muôn nẻo heo may
Trời cuối Thu gió lùa tóc rối
Lá vàng rơi rụng dưới chân ngày*

Ai biết được góc đời heo hút
Hồn chinh nhân nào đã xế chiều
Thà rung nhớ không về thuộc xứ
Khổ đau này đâu chỉ bấy nhiêu!

(*)Thơ của Thi sĩ Cao Tân.

Người Nhạc Trưởng

Phạm Văn Hòa, K18

Tối Chủ Nhật ngày 4 tháng 3 vừa qua đài ABC tại Hoa Kỳ có chương trình “90th Academy Awards”, hay còn gọi là giải Oscars mà người Việt gọi là Giải Tượng Vàng, để trao thưởng cho những tài tử và những người làm điện ảnh có thành tích xuất sắc trong năm qua.

Tôi thường không theo dõi chương trình Oscars bởi những người xuất hiện hình như họ sống trong xã hội xa lạ. Không phải vì giàu sang, không phải vì quý phái, nhưng có lẽ vì họ sống trong thế giới ảo của vai trò trong phim. Năm nay theo dõi chương trình này, nhìn đôi tay người nhạc trưởng điều khiển ban nhạc có sức thu hút lạ kỳ. Tôi liên tưởng đến những người nhạc trưởng lừng danh, đã để lại cho nhân loại những âm giai âm điệu âm sắc qua những bài nhạc bất hủ vượt không gian và thời gian.

Tôi lan man nghĩ đến nhịp tay chỉ đường của người cảnh sát công lộ để điều hành lưu thông; bàn tay của tôi khi còn thời trung học đệ nhất cấp đánh nhịp cho những bài hợp ca của trường mà chẳng biết tôi học ở đâu; bàn tay của nhạc trưởng trong ban nhạc TVBQGVN đánh nhịp cho chúng tôi đi diễn hành; và các nhạc trưởng của các dàn nhạc hòa tấu, conductor, với cử động uyển hoặc của bàn tay, các ngón tay và chiếc “đũa thần” để điều hợp các nhạc sĩ xử dụng những nhạc cụ khác nhau, khi bồng khi trầm, khi diu dặt như gió, khi như tiếng xuất quân, khi như mái chèo lướt sóng . . .

*“Trong như tiếng hạc bay qua
Đục như nước suối mới xa nửa vời*

*Tiếng khoan như gió thoảng ngoài
Tiếng mau sầm sập như trời đổ mưa”*

(Kim Vân Kiều)

Giải Oscars chấm dứt muộn tới hôm ấy. Hôm sau, tin tức cho biết “rating” xuống thấp chưa từng có. Theo tôi, có lẽ vì những câu khôi hài chế diễu Tổng Thống Donald Trump được nhai đi lại lại cả năm, làm người nghe chán ngấy! Riêng âm thanh, màu sắc, nhất là đôi tay người nhạc trưởng vẫn còn dư âm trong tôi khi ngòi viết những dòng chữ này.

Hôm nay Houston trời lại mưa!

Nhâm nhi ly cà phê đầu ngày nhìn bầu trời màu tro mờ dưới cơn mưa dầm. Sân ướt sũng làm đất mềm sau mùa Đông thiếu nước, để cỏ hoa nảy mầm vì Xuân đang tới. Tôi nghĩ đến tình trạng của Tập Thể Võ Bị chúng ta đang đi trên ngã rẽ ngày càng xa. Những ai đã can dự vào để đưa đến tình trạng hôm nay có khi nào cảm thấy mệt mỏi và mong được kết hợp để “*anh anh, em em, chúng ta*” sum họp như xưa! Những ai đã từng có mối bất hòa trong gia đình đều cảm thấy mệt mỏi, kiệt lực, xuống tinh thần, chỉ mong “bên kia” mở lời, để ôm chầm nhau bỏ công chờ đợi, để nói lên lòng yêu thương gia đình bất diệt.

Chúng ta thường che dấu tình cảm của mình bằng cách khoác bên ngoài một lớp áo khác. Có ai đánh roi quở mắng con mình mà không đau; có ai cãi vả với anh em mà không xót; có mấy ai nghĩ sai mà vẫn làm! Nhưng có điều là ai là người đầu tiên chịu hé cửa. Và tôi tin chắc KHI CÁNH CỬA VÕ BỊ HÉ MỞ, sẽ không có kẻ thắng người bại, mà vòng tay sẽ được mở rộng để tình bạn, tình yêu thương đồng đội, tình tự Võ Bị đồng môn trở lại thắm thiết bù vào những ngày xa cách.

Người nhạc trưởng mà tôi được xem hôm trước; người conductor mà tôi nhắc đến là hình ảnh mà chúng ta cần có cho tập thể chúng ta trong lúc này.

HỌ KHÔNG CẦN THIẾT PHẢI LÀ NGƯỜI LÃNH ĐẠO,

VÌ CHỈ HUY KHÔNG CẦN TRONG LÚC NÀY; NHƯNG CHÚNG TA HIỆN RẤT CẦN NGƯỜI BIẾT LẮNG NGHE, BIẾT KẾT HỢP MỌI THÀNH VIÊN TRONG TẬP THỂ NHƯ NGƯỜI NHẠC TRƯỞNG.

Tạo sao lại là người nhạc trưởng?

Họ là người biết tính đặc tính của từng nhạc cụ và biết khả năng của nhạc sĩ xử dụng, để hoà hợp thành tấu khúc thỏa mãn người thưởng lãm. Như dòng nhạc cổ điển bất hủ Mozart, Beethoven, Chopin, Schubert... vượt không gian thời gian, đến nay vẫn còn người thưởng thức ngưỡng mộ. Vậy có phải là người mà Tập Thể Võ Bị chúng ta đang cần trong lúc này hay không; để thỏa mãn điều kỳ vọng HỢP NHẤT TRONG TÌNH YÊU THƯƠNG.

Xin được lạm bàn thêm, người conductor khác với người coach trong basketball/ football hay manager trong baseball. Vì những người này chỉ tạo sự chiến thắng cho đội cầu của mình để thỏa mãn một số người hâm mộ và chủ nhân ông. Còn người conductor phải biết hòa hợp thiên tài của nhạc sĩ và âm giai âm sắc của từng nhạc cụ, để tạo thành dòng nhạc thỏa mãn người thưởng thức bất cứ nơi nào, thời nào, xã hội nào; từ thính phòng đến giảng đường đến từng ngõ ngách trong cuộc sống. Mô hình và khả năng của người conductor cần thiết cho Tập thể chúng ta hiện nay. Họ không ra lệnh, ban huấn từ, viết chỉ thị, mà họ biết lắng nghe nguyện vọng của mọi người để làm “công bộc” cho Tập Thể.

Hai năm dậm chân tại chỗ để nhìn lỗ mọi xoi mòn bờ đê, thật quá đủ! Nếu không đắp bờ tu bổ chờ khi đê vỡ sẽ trở thành thảm họa. Bây giờ không phải lúc chúng ta ngồi phân bua, đổ lỗi mà là lúc cần “*chung lưng đấu cật*” để làm công việc mà bao lâu chúng ta thờ ơ. Vậy:

HÃY LÊN TIẾNG ĐỂ MONG CÁC CÁNH CỬA HÉ MỞ. ĐÃ ĐẾN LÚC CHÚNG TA KHƯỚC TỪ THỂ THỤ ĐỘNG, VÌ “Ý DÂN LÀ Ý TRỜI”. VÀ AI LÀ NGƯỜI

ĐƯỢC ĐA SỐ TIN TƯỞNG KHẢ DĨ THỬ VAI NGƯỜI CONDUCTOR, CÓ KHẢ NĂNG HOÀ HỢP ĐƯA TẬP THỂ CHÚNG TA QUA CƠN PHÂN HÓA?

Ý kiến sau cùng,

Hình ảnh sau cùng chương trình giải Oscars năm nay để lại dư âm thật lâu trong lòng người thưởng ngoạn, nhờ “Phút Tưởng Niệm - In Memoriam” trong bài “Room At The Top” do Eddie Vedder trình bày (*), để tưởng nhớ những diễn viên điện ảnh và những người cộng tác trong kỹ nghệ điện ảnh mất trong năm qua. Nhiều diễn viên tên tuổi qua đời trong đó có Roger Moore (James Bond 007), Jerry Lewis và ngạc nhiên thay có tên nữ tài tử gốc Việt, Lê Thị Hiền (*Heaven & Earth nói về chiến tranh Việt Nam*) mất lúc còn rất trẻ 46 tuổi.

Riêng trong Tập Thể chúng ta, mỗi năm trôi qua bao nhiêu Niên Trưởng, Niên Đệ, và thân nhân qua đời, thêm bao nhiêu người bệnh tật. Bao nhiêu đồng môn đã hy sinh để Tập thể Võ Bị có được ngày hôm nay. Chúng ta không thể cưỡng thiên mệnh khi “*cái già sông sọc nó thì theo sau*”; nhưng bằng tâm nguyện chúng ta có thể nối lại vòng tay hàn gắn sự rạn nứt trong Tập thể Võ Bị, để đừng thẹn với Đồng môn đã khuất. Có như vậy mới xứng đáng là gương sáng là ánh đuốc soi đường cho lớp Hậu duệ mà từ lâu con cháu ngưỡng mộ.

Xuân đã đến rồi, đất mềm nhờ mưa tắm gội, mảnh vườn sẽ đơm hoa, đời cỏ sẽ được hồi sinh để “*Những Con Tuấn Mã Võ Bị*” thông dong. Vậy chừng nào mùa Xuân mới đến với Tập Thể Võ Bị? Và AI là người chúng ta tin tưởng sẽ mang “*Mưa Thuận Gió Hòa*”, để tấu khúc “**TẬP THỂ VÕ BI BẤT KHẢ PHÂN**”!

(*)

[Room At The Top - Eddie Vedder 3-4-18 Academy Awards](#)